

Joke DE WAELE

Spiritualiteits- verantwoordelijke Katechetika

Jong zijn in de Kerk gaat haar goed af. Joke DE WAELE studeert theologie en is in haar studentenkring verantwoordelijk voor spiritualiteit. „Ja, ook jongeren zijn daarmee bezig.” Die boodschap wil ze graag kwijt in *KERK & leven*. „Wij zijn gelovig en tegelijk normale studenten die graag op café gaan.”

‘Het zijn niet de jongeren die moeilijk doen over mijn geloof’

Luk VANMAERCKE

Binnenkort studeert Joke DE WAELE af. Ze werkt al deeltijds bij IJD. Precies op de dag van ons interview is ze jarig. Vijfentwintig lentes. „Van thuis uit kreeg ik het geloof niet echt mee”, zegt ze. „Ik ben wel gedoopt en ontving mijn eerste communie en vormsel, maar mijn ouders waren niet bepaald kerkelijk. Niettemin geloofde ik als kind in God.”

– *Kon dat geloof makkelijk groeien?*

Bij een vriendinnetje leerde ik 's avonds bidden en mijn oma nam me al eens mee naar vieringen. In het middelbaar liep het fout. Ik had een moeilijke puberteit en moest zowel mijn derde als mijn vierde jaar overdoen. Ik was schoolmoe en vond ook thuis mijn draai niet. Ik sukkelde in een diepe put, een soort identiteitscrisis. Zo kwam ik terecht op internaat. Daar ontdekte ik het geloof opnieuw, dankzij de getuigenis van de gelovige directrice.

Vanaf het vijfde middelbaar groeide mijn geloof, al voelde ik me toen veeleer christen dan katholiek. Zo stond het ook op mijn Facebookprofiel. In mijn tweede jaar aan de universiteit veranderde ik dat in 'katholiek'. Zo voel ik me nu echt. Ik maak nu deel uit van een gemeenschap en voel me betrokken bij de Kerk.

– *Waarom besliste u als achttienjarige theologie te gaan studeren?*

Toen we op school praatten over onze verdere studies, schreef mijn godsdienstleerkracht ineens 'exegeet' op het bord. „Wil je iets worden dat niemand kent en wil je gegarandeerd werk, wordt dan exegeet”, zei hij. Ik wist niet eens wat dat betekende. Uit nieuwsgierigheid ging ik in Leuven een kijkje nemen aan de faculteit theologie en ik werd prompt verliefd op die plek. Aanvankelijk wilde ik godsdienstleerkracht worden, maar al snel werd duidelijk dat mijn interesse vooral bij pastoraal-theologie lag. Ik wil in contact komen met zoekende mensen, zoals ik zelf was. Aan de universiteit leerde ik veel uit boeken, maar nog meer van andere studenten, die hun geloof al eerder vonden of het meekregen van thuis.

– *Hoe is het om jong en gelovig te zijn in een ontkerkelijk Vlaanderen?*

Voor mij valt dat mee, want ik studeer aan een faculteit waar gelovig zijn niet

Joke De Waele wil theologiestudenten een aanvulling geven op hun academische opleiding. © Luk Vanmaercke

vreemd is. De meeste studenten theologie zijn gelovig of staan minstens open voor gelovigen en mijn vrienden praten graag over hun geloof. Dat is een luxesituatie. In mijn contacten met andere studenten merk ik echter dat jong en gelovig zijn niet vanzelfsprekend is. Dan worden er al eens grapjes over ons gemaakt: „Ga jij nonnetje worden?”

„Als ik een roeping ervaar, stuit ik op kerkelijke regels die zeggen dat die niet echt kan zijn. Dat vind ik pijnlijk”

Toch zie ik bij jongeren veel openheid. „Vertel daar eens iets meer over,” vragen ze dan. Het zijn niet zozeer de jongeren die moeilijk doen over mijn geloof, maar veeleer de generatie van mijn ouders. Zij oordelen harder over het instituut Kerk.

„Waarom wil je daar nu bij horen?”, vragen ze. Jongeren zijn veeleer nieuwsgierig naar de Kerk, omdat ze er niet mee opgroeiden.

– *Wat doet een spiritualiteitsverantwoordelijke in een studentenkring?*

Ik maak deel uit van het presidium van Katechetika, de studentenkring van onze faculteit. Alle kringen hebben een verantwoordelijke voor onderwijs, voor cursussen of voor fuiven en cantussen. Wij hebben als enige kring ook een spiritualiteitsverantwoordelijke. Ik organiseer vieringen, een abdijweekend, contemplatieve dialogen, een middaggebed, een bedevaart naar Scherpenheuvel. Of we zetten ons in voor vluchtelingen. Onze proost, Marc Steen, is nauw betrokken bij onze werking.

We bieden een aanvulling op de academische opleiding. Tijdens de les kun je wel Bijbelteksten bestuderen, maar het wordt toch anders als we daarover met elkaar in dialoog gaan. Studenten die niet spontaan bezig zijn met spiritualiteit krijgen dat op die manier toch mee.

Uiteindelijk zullen ze immers terechtkomen in het godsdienstonderwijs of in het pastoraat. Dan is het wel mooi dat ze konden proeven van spiritualiteit.

– *U bent niet enkel een jongere in de Kerk, maar ook een vrouw. Hoe voelt dat?*

Misschien zeg ik nu iets controversieels, maar ik wil graag dat vrouwen priester kunnen worden. Ik vind het verschrikkelijk dat dat niet kan. Dat is het grootste probleem dat ik heb met onze Kerk. Als vrouwen ooit diaken mogen worden, zal ik de eerste kandidate zijn.

Nu hoor je almaar vaker speculeren over de mogelijkheid om gehuwde mannen tot priester te wijden. Dat steekt. Alles is blijkbaar goed om het priester tekort op te vangen, zolang het maar geen vrouwen zijn. Als ik een roeping ervaar, is dat iets tussen God en mezelf. Nu stuit ik op regels die zeggen dat die roeping niet echt kan zijn. Dat vind ik pijnlijk.